

черковенъ имотъ — на черковно лице“. Отъ манастирски ниви и ливади до сега нѣмаше нито споменъ да остане, да не бѣше попъ Стоянъ захваналъ да разкрива манастиря; отъ какъ той построи черквицата, селенитѣ сами, единъ слѣдъ други, захванаха да се отказватъ отъ близкитѣ ниви и ги напуснаха, по внушенъ отъ попъ Стояна страхъ да не си навлечатъ Божието наказание (за далечнитѣ — толкосъ страхъ още не ги е обладалъ! . .)

Харачътъ, турския данѣкъ отъ глава, Бистричени трѣбва да сж плащали още отдавна. Отъ дѣца, до като не биле въ гащи, Турцитѣ не събирали данѣка; затова, каже, изъ селото и 15 годишни момчета безъ гащи ходѣха — „до като станеше укорно (срамно)!“ — само бащитѣ имъ да не плащатъ харачъ. —

Това е което можаме да узнаемъ и съобщимъ за миналото и на с. Бистрица. Видѣхме отъ всичко, че миналото на Урвичъ и Бистрица трѣбва да е свързано съ последнитѣ дни на българското царство и съ печалната участъ на последнитѣ ни царе Асѣна и Шишмана. Тукъ сж се приключили нѣкои отъ сждбоноснитѣ събития отъ окончателното пропадане на българското царство подъ Турцитѣ, за което за жалость най-малко говори историята ни.

Прѣданието, за заровени царски съкровища, което се носи съ толкосъ вѣкове надъ двѣтъ тия мѣстности, би трѣбвало да се провѣри съ основателно прѣтърсване. Доста е възможно да се откриятъ и нѣкои скъпи за историята ни паметници.

Нека добавимъ и това, че има исторически данни, какво, въ врѣме на опасностъ, царетѣ сж избѣгвали съ съкровищата си. Такъвъ е билъ напр. случая съ царъ Михаилъ Асѣна, който избѣгналъ (1280 г.) изъ Търново съ хазната и скъпоцѣнноститѣ си въ Цариградъ²⁰⁾. Сръбския деспотъ Георги Бранковичъ, като прѣдвиждалъ, види се, злочесгия край на господарството си, билъ прѣпратилъ (1441 г.) съкровищата си на хранение на Дубровнишката република, които — интересно е да се приведе — биле състояли отъ около 1,058 литри злато въ металъ и златни домашни сждове и 7,530 литри сребро въ металъ, аспри и домашни сждове, които числа въ килограми правятъ почти на половина²¹⁾.

Единъ послѣсловъ. Великиятъ нашъ патриотъ, Георги Раковский, когато е търсилъ „древности мѣдрий любителъ, който да открие многогодишно покривало, гдѣто наша древностъ отдавна гние“,

20) Иречекъ: Истор. на Българитѣ 362 и 487.

21) Fr. Miklosich: Monumenta Serbica, 406.